

קריאת שמע DEFINING

We ended last week's newsletter by establishing that the שולחן ערוך and others disagree with the רמב"ן and hold that it is not necessary to introduce קריאת שמע with a ברכה. Their position, however, is not without difficulties. How can one read three sections of the תורה without at least reciting a ברכת התורה? Notice that the שולחן ערוך does not require that one recite ברכות השחר with ברכת התורה. The question then becomes: is there something about the nature of קריאת שמע that obviates the need to recite any ברכה in advance of reciting שמע קריאת שמע?

The answer may lie in the fact the מצוה of קריאת שמע includes two additional מצוות: לימוד תורה and יחוד השם. It may be the רמב"ן's position that because one component of קריאת שמע is לימוד תורה that a ברכה for לימוד תורה must be recited. As he states: וזהו שאמרנו בהשכים אחר שקרא אין צריך לברך שכבר נפטר באהבה רבה, דברכת שנון תורה היא.

The שולחן ערוך might argue that to focus on קריאת שמע as לימוד תורה is to draw attention away from the main theme of קריאת שמע which is יחוד השם. Fulfilling the obligation of יחוד השם is an act that by its definition does not require an introductory ברכה nor a ברכת התורה. Instead it needs a commitment by the individual that he is ready to die in defense of his belief that there is only one G-d. It is an affirmation of our beliefs; our "pledge of allegiance" to the רבוננו של עולם. That the opening פסוק שמע, ישראל is a "pledge of allegiance" can be traced to origin of the words found the following גמרא:

מסכת פסחים דף נה' עמ' ב'—משנה. ששה דברים עשו אנשי יריחו, על שלשה מיחו בידם ועל שלשה לא מיחו בידם. ואלו הן שלא מיחו בידם: . . . וכורכין את שמע. . . גמרא. וכורכין את שמע. היכי עבדי? אמר רב יהודה: אומרים (דברים ו') שמע ישראל ה' אלקינו ה' אחד, ולא היו מפסיקין. רבא אמר: מפסיקין היו אלא שהיו אומרים היום על לבבך דמשמע: היום על לבבך, ולא מחר על לבבך. תנו רבנן: כיצד היו כורכין את שמע? אומרים שמע ישראל ה' אלקינו ה' אחד ולא היו מפסיקין, דברי רבי מאיר. רבי יהודה אומר: מפסיקין היו, אלא שלא היו אומרים ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד. ואנן מאי טעמא אמרינן ליה? כדדריש רבי שמעון בן לקיש, דאמר רבי שמעון בן לקיש: (בראשית מט) ויקרא יעקב אל בניו ויאמר האספו ואנידה לכם. ביקש יעקב לגלות לבניו קץ הימין, ונסתלקה ממנו שכינה. אמר: שמא חס ושלום יש במטתי פסול, כאברהם שיצא ממנו ישמעאל, ואבי יצחק שיצא ממנו עשו.

אמרו לו בניו: שמע ישראל ה' אלקינו ה' אחד. אמרו: כשם שאין בלבך אלא אחד – כך אין בלבנו אלא אחד. באותה שעה פתח יעקב אבינו ואמר: ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד. אמרי רבנן: היכי נעביד? נאמרוהו – לא אמרו משה רבינו, לא נאמרוהו – אמרו יעקב. התקינו שיהו אומרים אותו בהשאי.

The same theme is found in the explanation of the מצוה of 'אחדות ה' by the ספר החינוך: מצוה תיז-מצות אחדות השם-שנצטוונו להאמין כי השם יתברך הוא הפועל כל המציאות אדון הכל אחד בלי שום שיתוף, שנאמר (דברים ו', ד'), שמע ישראל ה' אלקינו ה' אחד. וזו מצוה עשה היא, אינה הגדה, אבל פירוש שמע כלומר קבל ממני דבר זה ודעהו והאמן בו כי ה' שהוא אלקינו אחד הוא. והראיה שזו היא מצוה עשה, אמרם זכרונם לברכה תמיד במדרשים על מנת ליחד שמו, כדי לקבל עליו מלכות שמים, כלומר ההודאה ביחוד והאמונה. שורש מצוה זו ידוע, כי זה עיקר אמונת כל בני העולם, והוא העמוד החזק שלב כל בן דעת סמוך עליו. מדיני המצוה, מה שאמרו זכרונם לברכה שחייב כל אחד מישראל ליהרג על מצות יחוד, לפי שכל שאינו מודה ביחודו ברוך הוא כאילו כופר בעיקר, שאין שלמות הממשלה וההודא אלא עם האחדות הגמור, ולב כל חכם לב יבחן זה, ואם כן הרי מצוה זו מכלל איסור עבודה זרה שאנחנו מצווין ליהרג עליו בכל מקום ובכל שעה. ויתר פרטיה מפוזרין במדרשות ובמקומות בתלמוד, ושם מעשים הרבה מכמה בני ישראל גדולים וקטנים שנהרגו על קדושת יחודו ברוך הוא, זכר כולם לברכה. ונוהגת מצוה זו בכל מקום ובכל זמן, בזכרים ונקבות. ועובר על זה ואינו מאמין ביחודו ברוך הוא ביטל עשה זה, וגם כל שאר מצוות התורה, כי כולם תלויות באמונת אלהותו ויחודו. ונקרא כופר בעיקר ואינו מכלל בני ישראל, אלא מכלל המינין, והבדילו ה' לרעה, והמאמין בה' ובוטח בו ישוגב. וזאת אחת מן המצוות שאמרנו בתחלת הספר שהאדם חייב בהן בהתמדה, כלומר שלא יפסק חיובן מעליו לעולם, ואפילו רגע קטן.

stop short of calling שמע ישראל a pledge, an oath or a promise. But it is evident from historical sources including some cited by Professor Moshe Weinfeld in his book: הליטורגייה היהודית הקדומה that other religious groups that were in existence at the time that חז"ל were organizing the סידור viewed the words: שמע ישראל as an oath. On page 152 of his book, he quotes one of the מגילות קומראן: עם מבוא יום ולילה אבואה בברית: א-ל ועם מוצא ערב ובוקר אמר חוקיו אבואה. Professor Weinfeld interprets the words: אבואה to be another way of saying: קבלת עול מלכות שמים. He further notes:

ואכן במקום אחר במגילה זו מצאנו כי ביאה בברית א-ל מקבילה להקמת שבועת איסר; "אשר יבוא בברית א-ל ויקם על נפשו בשבועת איסר."

1. One of the Dead Sea Scrolls (Qumran)

TRANSLATION OF SOURCES

מסכת פסחים דף נה' עמ' ב' -MISHNAH. Six things the inhabitants of Jericho did: three the Sages forbade them, and three they did not forbid them. These are the acts which the Sages did not forbid them: . . .they 'wrapped up' the Shema . . .GEMARA. THEY 'WRAPPED UP' 'THE SHEMA'. What did they do? Rab Judah said: They recited, "Hear, O Israel: the Lord our God, the Lord is One" and did not make a pause. Raba said: They did make a pause, but they said "And these words, which I command you this day shall be upon your heart", which implies, this day shall they be upon your heart, but tomorrow they need not be upon your heart.

Our Rabbis taught: How did they 'wrap up' the Shema? They recited 'Hear O Israel the Lord our God the Lord is One' and they did not make a pause. This is R. Meir's view. R. Judah said: They did make a pause, but they did not recite, 'Blessed be the name of His glorious Kingdom for ever and ever.' And what is the reason that we do recite it? As R. Simeon b. Lakish expounded. For R. Simeon b. Lakish said: And Jacob called unto his sons, and said: Gather yourselves together, that I may tell you that which shall befall you in the end of days. Jacob wished to reveal to his sons the 'end of the days', whereupon the Shechinah departed from him. Said he, 'Perhaps, Heaven forbid! there is one unfit among my children, like Abraham, from whom there issued Ishmael, or like my father Isaac, from whom whom issued Esau.' But his sons answered him, 'Hear O Israel, the Lord our God the Lord is One; just as there is only One in your heart, so is there in our heart only One.' In that moment our father Jacob opened his mouth and exclaimed, 'Blessed be the name of His glorious kingdom for ever and ever.' Said the Rabbis, How shall we act? Shall we recite Baruch Shem Kvod? But our Teacher Moshe did not say it. Shall we not say it; but Jacob said it! As a result they enacted the rule that it should be recited quietly.

ספר החינוך -We were commanded to believe that G-d governs over all matters; master of all without a partner as it is written: Shema Yisroel . . .This is a positive commandment, not a mere reciting. Its purpose is to affirm as follows: accept my word about this and know it and believe it-G-d who is our G-d is the only G-d. The proof that this statement is a positive commandment is often explained in Midrashim: in order to affirm that G-d is one; in order to accept the yoke of G-d hegemony; in other words, an acknowledgment that G-d is one and that this fact is true.

The source of this Mitzvah is well known. It is the foremost component of our belief . It is the strong pillar upon which all of our beliefs rest. The essential element of this Mitzvah is that a person must stand ready to die to defend the Mitzvah of declaring the oneness of G-d. Anyone who is not willing to acknowledge the oneness of G-d is denying the most essential element of our belief. G-d's reign over us is incomplete if we do not

believe in the oneness of G-d. Every wise man recognizes this fact. This mitzvah is part of that category of Mitzvot that are considered under the rubric of idol worship. This a category of acts that we must refuse to perform even under the penalty of death, at all times and in all places. The remainder of its rules can be found in Midrashim and in sections of the Talmud. There you will find many stories of those, young and old who died a death of martyrdom by refusing to violate this Mitzvah, may their memory be blessed. This Mitzvah is in effect at all times and in all places and must be fulfilled by both men and women.

Someone who violates this Mitzvah and does not believe in the oneness of G-d also violates every other Mitzvah in the Torah because all the Mitzvot are based on our belief in G-d and in the oneness of G-d. Such a person is called a denier of the essential elements and is not to be considered a member of Klall Yisroel. He is rather a heretic; someone destined to be dealt harshly by G-d. One who believes in the oneness of G-d will prevail over this heretic. This is one of the Mitzvot that we identified in the opening of this book that needs to be fulfilled continuously. That means that a person is never relieved from fulfilling this Mitzvah, even for one short moment.

מגילות קומראן (Scrolls found in Qumran)-With the coming of night and day, I will enter into a covenant with G-d and with the departure of night and day I will recite G-d's laws.

In another section of the scroll we find that the act of entering into a covenant with G-d requires the issuance of an oath, as it is written: he who enters into a covenant with G-d will proclaim upon his life an oath not to violate.